

พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม*

HONESTY BEHAVIOR OF LEVEL III STUDENTS IN SECONDARY SCHOOL UNDER
SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 9 IN DISTRICT OF MUEANG,
NAKHON PATHOM PROVINCE

ดวงรัตน์ วาห์สะ**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) ระดับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน และการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ 3) ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 367 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t – test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย พบว่า

1. พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมาก
2. พฤติกรรมความซื่อสัตย์นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเองและการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ร้อยละ 34.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต เรื่อง พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีผศ.ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

** นักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร

Abstract

The proposes of this study were 1) to examine student's perception of parents' honesty behavior , self-control, promotion of honesty behavior in school, self-appreciation of honesty and honesty behavior of level III students 2) to compare honesty behavior of level III students of different sex, education level, grade level, parents' marital status, highest education level of father, highest education level of mother and expenses, 3) to investigate the variables determine honesty behavior of level III students. The sample comprised 381 students, derived by a multi-stage random sampling technique. The questionnaires were constructed by the researcher. Data were analyzed by percentage (%), mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), t-test, One-Way ANOVA and stepwise multiple regression analysis.

The results were:

1. perception of parents' honesty behavior, self-control, promotion of honesty behavior in school, self-appreciation of honesty and honesty behavior of level III students were at high level.
2. Honesty behavior of level III students of different sex, education level, grade level and highest education level of father were significantly different at the level of .05.
3. self-appreciation of honesty, self-control promotion of honesty behavior in school in predicted of honesty behavior of level III students at a percentage of 34.3, with a statistical significance of .001.

บทนำ

ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่จำเป็นต้องมีในตัวบุคคล ถ้าคนในสังคมมีความซื่อสัตย์จะทำให้สังคมเป็นสังคมที่น่าอยู่ เนื่องจากคนในสังคมมีการช่วยเหลือเกื้อกูล มีการแบ่งปัน มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน พจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 382) ได้ให้ความหมายของคำว่า ซื่อสัตย์ หมายถึง ความประพฤติตรง จริ่งใจ ไม่คิดคดทรยศ ไม่คดโกงและไม่หลอกลวง ลักษณะของคนที่มีความซื่อสัตย์ คือ คนที่เป็นคนตรง มีการประพฤติและการแสดงออกทางพฤติกรรมด้วยความจริงใจ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2545 : 30) ได้ให้ความสำคัญของจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียน โดยกล่าวว่า ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นจริยธรรมหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งบุคคลพึงจะมีไว้เป็นคุณสมบัติของตน ผู้ที่มีความซื่อสัตย์สุจริตมีความจริงใจ ซื่อตรง ทำจริง เป็นผู้มีเกียรติเชื่อถือได้ และความซื่อสัตย์เป็นธรรมอันประเสริฐที่สุดที่บุคคลพึงมี

ในปัจจุบันปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการกระทำของเด็ก และเยาวชนส่วนมากเป็นการกระทำที่แสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์ ดังที่ บุญฤทธิ์ มุทราวงศ์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำรายงานการพัฒนาคุณธรรม

จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเขาไร่ศึกษา อำเภอกอสุ่มพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มที่มีปัญหา แยกเป็น โททก จำนวน 31 คน มาสายไม่ตรงเวลา 34 คน ลักขโมยหรือ หยิบของของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต จำนวน 19 คน ซึ่งสอดคล้องกับกฤตรินทร์ นิมทองคำ (2542 : 9) ได้สำรวจนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ พบว่า มีปัญหาความซื่อสัตย์ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ลอกงานเพื่อน ทูจริตในการสอบ พูดเท็จ ลักขโมย เอาเปรียบผู้อื่น ไม่ตรงต่อเวลา ไม่รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งหากทำพฤติกรรมเหล่านี้บ่อย ๆ จนเกิดความเคยชินเด็กจะคิดว่าเป็นสิ่งที่กระทำได้โดยไม่มีผิด จะทำให้เด็กติดนิสัยกระทำการที่ไม่ดีเหล่านี้ต่อไป และจากการรายงานของคณะกรรมการการศึกษา และวัฒนธรรมวุฒิสภา (สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา 2538 : 47-48 อ้างถึงในธนาวดี ทำใหญ่ 2544 : 6) พบว่า เด็ก และเยาวชนเป็นจำนวนมากมีจริยธรรมในการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมาะสม เช่น มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในทางที่ไม่ควร เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม ไม่มีความละเอียดต่อการประพฤติทุจริต ไม่ซื่อสัตย์สุจริต ไม่รู้จักพอขาดการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และมีค่านิยมทางวัตถุฟุ้งเฟ้อ จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของเยาวชนในสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไป มีการเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองมากกว่าส่วนรวม จนมองข้ามความสำคัญของความซื่อสัตย์ จากสภาพการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึง พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเยาวชนไทยมีแนวโน้มว่าเป็นห่วง ผู้วิจัยมองเห็นว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์นั้นมีความสำคัญต่อเยาวชนที่จะเติบโต ต่อไปเพื่อเป็นอนาคตของชาติ

พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา มีความสำคัญต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน เนื่องจากการที่เด็กได้รับการอบรมสั่งสอน การแสดงแบบอย่างที่ดี เหมาะสม ก็จะทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมในทางที่ดี เกจ และเบอร์ลินเนอร์ (Gage and Berliner 1979 : 69-70 อ้างถึงในสุมาลี ภูพาลา 2547 : 28) กล่าวถึง อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีผลต่อความสามารถของนักเรียนว่า เด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยตรงจากสถานการณ์ในครอบครัว และจากการเลียนแบบผู้ใหญ่ในครอบครัว มีความสอดคล้องกับแนวคิดของสุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ (www.teenpath.net : 11 มกราคม 2553) กล่าวว่า ในการสอนเด็กไทยให้มีคุณธรรมความซื่อสัตย์ประจำใจเพื่อจะก้าวไป เป็นผู้ใหญ่ที่มีความซื่อสัตย์สุจริตในวันข้างหน้าว่า การสอนเด็กให้มีความซื่อสัตย์สุจริตนั้น พ่อแม่ต้องสาธิตการเป็นคนซื่อสัตย์ให้แก่ลูก ปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างให้ลูกแม้กระทั่งการพูดโกหกพ่อแม่ก็ไม่ควรพูดโกหก ถ้าพ่อแม่ตระหนักในเรื่องเหล่านี้และมองเห็นว่าปัญหาความซื่อสัตย์สุจริตเป็นปัญหาระดับชาติต้องมาช่วยกันปลูกฝังลูกหลานให้มีความซื่อสัตย์สุจริตพ่อแม่ก็ต้องทำตัวเป็นแบบอย่างความประพฤติให้แก่เด็ก

การควบคุมตนเอง เป็นปัจจัยภายในบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ซึ่งการควบคุมตนเองเป็นการกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และละเว้นการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ โดยการยับยั้งชั่งใจ การอดทน การหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดปัญหา ซึ่งผู้ที่สามารถควบคุมตนเองนั้นเป็นผู้ที่มีสติ มีเหตุผลในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ การที่เด็กมีความสามารถในการควบคุมตนเอง จะทำให้เด็กสามารถลดการกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ดังนั้นการควบคุมตนเองจึงมีส่วนสำคัญในการควบคุมพฤติกรรมไม่ให้กระทำความผิด และละอายต่อการกระทำผิด เด็กจะ

สามารถที่จะยับยั้งชั่งใจในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น ไม่ลอกข้อสอบเพื่อน ไม่เข้าเรียนสาย ไม่เอาเปรียบผู้อื่น และไม่ยอมได้ของผู้อื่นมาเป็นของตน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของวินิตดา ก้องธนิทร์ เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร (2545 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่มีความซื่อสัตย์ คือ นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองสูง และมีทัศนคติที่ดีต่อคุณธรรม จริยธรรม

การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนเป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ คือ การส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเกิดทักษะในการปฏิบัติตนให้เป็นบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ โดยได้รับการส่งเสริมจากครู หรือบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งสามารถทำได้ในรูปแบบของกิจกรรม การจัดสภาพแวดล้อม การเป็นแบบอย่างของครู หรือการสอดแทรกเนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ในการเรียนการสอนจากครู ดังเช่นที่พนม พงษ์ไพบูลย์ (2540 : 11) กล่าวว่า ในการสร้างนิสัยความซื่อสัตย์สุจริตให้กับเด็กต้องทำต่อเนื่องเป็นเวลานาน ตลอดเวลาที่เด็กศึกษาเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียน ครูผู้สอนมีหน้าที่ในการดูแลเอาใจใส่ การจัดกิจกรรมก็ต้องอยู่ในพื้นฐานที่ถูกต้องเหมาะสม และส่งเสริมให้เกิดความซื่อสัตย์สุจริตไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อความรู้ ความบันเทิง หรือการกีฬาก็ตาม และสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีชา ธิโยธา (2546 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลการพัฒนางานส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้โครงการพัฒนาจิต ในโรงเรียนบ้านแฝกโนนสำราญ สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม หลังจากมีการดำเนินงานตามกิจกรรมทั้ง 2 ด้านคือ การฟังธรรมะสวดนะพุทธานุสสรณ์ และการฝึกอบรมพัฒนาจิตตามโครงการพัฒนาจิตแล้ว พบว่า นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในคุณธรรมความซื่อสัตย์มากยิ่งขึ้น

การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ มีความเกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนเนื่องจาก การที่เด็กเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ก็จะเกิดการยอมรับ และมีการปฏิบัติให้ตนเองเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่ซื่อสัตย์ และเห็นถึงประโยชน์ของความซื่อสัตย์ ว่าการที่เป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์จะมีประโยชน์ต่อสังคมหรือส่วนรวมอย่างไร เกิดการละอายในการกระทำความผิดที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง และต่อผู้อื่น เกรงกลัวต่อผลลัพธ์ที่จะเกิดตามมา ถ้าเด็กไม่เห็นถึงคุณค่าของความซื่อสัตย์เด็กก็จะไม่มีจิตสำนึกในการกระทำพฤติกรรมที่มีความซื่อสัตย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (อ้างถึงในศักดิ์ไทย สุรกิจบรร 2546 : 11) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องค่านิยมเป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง พบว่า ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว ของเยาวชนที่กระทำผิดเพราะได้รับการปลูกฝังจนเกิดความเชื่อฝังใจ และแสดงพฤติกรรมที่เสแสร้งหลอกลวงตนและผู้อื่น ซึ่งเยาวชนที่มีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูงจะมีการต่อต้านสังคมในลักษณะดังกล่าว ส่วนเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังค่านิยมไม่ละอายต่อการทำชั่วโดยใช้ชีวิตคลุกคลีกับอบายมุขต่าง ๆ และเห็นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ดีงาม จะมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมคือ ดึง ดม ดองดี ทำหาย และก้าวร้าวรุนแรง การที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 นี้เนื่องจากนักเรียนในช่วงนี้เป็นวัยที่มีอารมณ์อ่อนไหว เชื่อง่าย หลงง่าย เป็นวัยที่พร้อมจะรับเอาความคิด และค่านิยมต่าง ๆ มาเพื่อให้ได้รับการยอมรับ

จากกลุ่มเพื่อน การพัฒนาจริยธรรมส่วนใหญ่ในนักเรียนจะได้รับอิทธิพลจากการเรียนรู้ และสิ่งแวดล้อม ดังที่พรณี ชูทัย (2522 : 10) กล่าวว่า วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 12-18 ปี มีความรู้สึก และเข้าใจในเรื่อง ค่านิยม ตลอดจนรู้จักตัดสินค่านิยม และมาตรฐานที่ตนเองควรยึดถือเพื่อเป็นหลักในการดำเนินชีวิต โดยการพัฒนาจริยธรรมในวัยนี้ ต้องมีการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ครอบครัว และโรงเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาจริยธรรมให้นักเรียน ปัญหาพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ของเด็กในวัยนี้จะพบได้มากในโรงเรียน เช่น ในแต่งกายผิดระเบียบ ฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน การลอกงานเพื่อน การเอาเปรียบผู้อื่น เป็นต้น จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดที่ให้ความสำคัญกับการรณรงค์เรื่อง ความซื่อสัตย์มาก โดยสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนครปฐม ได้จัดโครงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต “ซื่อสะอาด” ขึ้นโดยมีการประกวดบทความ ประกวดภาพถ่าย และประกวดละครคุณธรรม แก่นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ และประชาชนทั่วไปในจังหวัดได้เข้าร่วมในการกิจกรรม (หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ , 20 สิงหาคม 2553.) และโรงเรียนในอำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของจังหวัด และทางโรงเรียนได้มีการประเมินพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน ซึ่งในแต่ละโรงเรียนนั้นมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 91.85 ซึ่งอยู่ในระดับ ดีมาก (รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 พ.ศ. 2553) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญในการร่วมมือกันทั้งทางภาครัฐ โรงเรียนและประชาชนในการส่งเสริมความซื่อสัตย์ในจังหวัด ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญและสนใจศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 ในเขตอำเภอเมืองนครปฐม โดยตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา คือ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน และการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้จะเป็นการศึกษาเพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ และเป็นข้อมูลและประโยชน์ในเรื่องของความซื่อสัตย์ในวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิตามารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ
3. เพื่อศึกษาว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรม

ความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม

การดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 6 ส่วน มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ จำนวน 7 ข้อ ลักษณะข้อคำถามแบบ (Check lists)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดา มีข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง มีข้อคำถาม จำนวน 28 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการได้รับส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน มีข้อคำถาม จำนวน 29 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ มีข้อคำถาม จำนวน 26 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมความ มีข้อคำถาม จำนวน 45 ข้อ มีข้อคำถามเชิงนิเสธ จำนวน 16 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 7 โรงเรียน จำนวน 7,875 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม จำนวน 381 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamané) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 สุ่มโรงเรียน โดยการจับฉลากมาร้อยละ 50 ได้จำนวน 4 โรงเรียนจากโรงเรียนทั้งหมด 7 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 2 คำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของนักเรียน โดยจำแนกตามระดับชั้น และเพศ และสุ่มโดยการจับสลากตามจำนวนที่กำหนด ดังตารางที่ 2

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อให้ทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามกลับคืน พบว่า ได้แบบสอบถามกลับคืน จำนวน 367 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.32 ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่ามีความสมบูรณ์ทั้ง 367 ชุด
3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ ใช้สถิติการแจกแจงความถี่ และร้อยละ (%)
2. การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ ได้ใช้การทดสอบค่าที (t - test)

ส่วนการวิเคราะห์พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับการศึกษา สถานภาพสมรสของบิดา มารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffé

4. การวิเคราะห์พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ที่สามารถทำนายพฤติกรรมความ

ชื่อสัตย์ ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 367 คน จำแนกเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 367 คน โดยใช้การแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศหญิง	158	43.1
2. เพศชาย	209	56.9
รวม	367	100.0
ระดับการศึกษา		
1. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	107	29.2
2. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	126	34.3
3. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	134	36.5
รวม	367	100.0
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	8	2.2
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 – 3.00	159	43.3
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	200	54.5
รวม	367	100.0
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
1. บิดา มารดาอยู่ด้วยกัน	268	73.0
2. บิดา และ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	28	7.6
3. บิดา มารดาแยกกันอยู่ หรือหย่าร้าง	71	19.4
รวม	367	100.0
ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา		
1. ประถมศึกษา	112	30.5
2. มัธยมศึกษา	123	33.5
3. อาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา	68	18.5
4. ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	64	17.5
รวม	367	100.0

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา		
1. ประถมศึกษา	144	39.2
2. มัธยมศึกษา	101	27.5
3. อาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา	56	15.3
4. ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	66	18.0
รวม	367	100.0
ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ		
1. พอใช้	347	94.6
2. ไม่พอใช้	20	5.4
รวม	367	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นนักเรียนชาย จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 ส่วนมากกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีคะแนนเฉลี่ยสะสมคะแนนเฉลี่ย สะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ด้านสถานภาพสมรสของบิดา มารดา ส่วนมากบิดา มารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0 ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา มีระดับการศึกษาสูงสุดในชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา ส่วนมากมีระดับการศึกษาสูงสุดในชั้นประถมศึกษา จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ ส่วนมากมีค่าใช้จ่ายพอใช้ จำนวน 347 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6

เนื่องจากข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มที่เก็บรวบรวมมีจำนวนน้อยเกินไป ทำให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันมาก ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มใหม่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	167	45.5
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	200	54.5
รวม	367	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา	4.3827	.5043	มาก
2. การควบคุมตนเอง	4.0912	.4764	มาก
3. การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน	4.0935	.5518	มาก
4. การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์	4.4613	.4588	มาก
5. พฤติกรรมความซื่อสัตย์	3.9956	.5390	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 4.3827, 4.0912, 4.0935, 4.4613 และ 3.9956 ตามลำดับ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับแตกต่างกันโดยใช้สถิติ t-test ดังตารางที่ 4-6

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t
หญิง	158	4.1357	.4865	4.518*
ชาย	209	3.8897	.5535	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{x}$ = 4.1357 และ 3.8897 ตามลำดับ)

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	167	3.7935	.5044	-6.981*
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป	200	4.1644	.5090	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไปมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา ($\bar{x}$ = 4.1644 และ 3.7935 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ

ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t
พอใช้	347	4.0037	.5369	1.196
ไม่พอใช้	20	3.8556	.5703	

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษา สถานภาพสมรสของบิดา มารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffé) ดังตารางที่ 7 - 16

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	107	4.1337	.5544
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	126	3.9966	.5331
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	134	3.8844	.5094
รวม	367	3.9956	.5390

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด ($\bar{x} = 4.1337$) รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{x} = 3.9966$) และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$) ตามลำดับ

ตารางที่ 8 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	3.699	1.849	6.559*
ภายในกลุ่ม	364	102.636	.282	
รวม	366	106.335		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.1337$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{x} = 3.9966$)	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.1337$)	-		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{x} = 3.9966$)	.1371	-	
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$)	.2493*	.1122	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.1337$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดา มารดา

สถานภาพสมรสของบิดา มารดา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
บิดา มารดาอยู่ด้วยกัน	268	4.0041	.5459
บิดา และ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	28	3.9810	.5130
บิดา มารดาแยกกันอยู่ หรือหย่าร้าง	71	3.9693	.5289
รวม	367	3.9956	.5390

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด ($\bar{x}$ = 4.0041) รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่บิดา และ/หรือมารดาถึงแก่กรรม ($\bar{x}$ = 3.9810) และกลุ่มตัวอย่างที่บิดา มารดาแยกกันอยู่หรือหย่าร้าง ($\bar{x}$ = 3.9693) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดา มารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.075	.037	.128
ภายในกลุ่ม	364	106.260	.292	
รวม	366	106.335		

จากตารางที่ 11 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสถานภาพสมรสของบิดา มารดาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา

ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ประถมศึกษา	112	3.8891	.5257
มัธยมศึกษา	123	4.0607	.5442
อาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา	68	4.0938	.5130
ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี	64	3.9528	.5538
รวม	367	3.9956	.5390

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา อยู่ในระดับอาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด ($\bar{x}$ = 4.0938) รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษา ระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี และระดับประถมศึกษาตามลำดับ ($\bar{x}$ = 4.0607, 3.9528 และ 3.8891 ตามลำดับ)

ตารางที่ 13 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	2.565	.855	2.991*
ภายในกลุ่ม	363	103.770	.286	
รวม	366	106.335		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ LSD ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา

ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา	อาชีวศึกษา หรือ อนุปริญญา ($\bar{x}$ = 4.0938)	มัธยมศึกษา ($\bar{x}$ = 4.0607)	ปริญญาตรี หรือ สูงกว่าปริญญาตรี ($\bar{x}$ = 3.9528)	ประถมศึกษา ($\bar{x}$ = 3.8891)
อาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา ($\bar{x}$ = 4.0938)	-			
มัธยมศึกษา ($\bar{x}$ = 4.0607)	.0331	-		
ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี ($\bar{x}$ = 3.9528)	.1410	.1079	-	
ประถมศึกษา ($\bar{x}$ = 3.8891)	.2047*	.1716*	.0637	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีบิดาจบการศึกษาสูงสุด ได้แก่ ระดับประถมศึกษา ($\bar{x}$ = 3.8891) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์น้อยกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีบิดาจบการศึกษาสูงสุดในระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ในระดับอาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา และระดับมัธยมศึกษา ($\bar{x}$ = 4.0938 และ 4.0607 ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา

ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ประถมศึกษา	144	3.9435	.5424
มัธยมศึกษา	101	4.0682	.5015
อาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา	56	4.0048	.5876
ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี	66	3.9906	.5431
รวม	367	3.9956	.5390

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีมารดาจบการศึกษาสูงสุด ในระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด ($\bar{x} = 4.0682$) รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีมารดาจบการศึกษาสูงสุดในระดับอาชีวศึกษา ระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญา และระดับประถมศึกษาตามลำดับ ($\bar{x} = 4.0048, 3.9906$ และ 3.9435 ตามลำดับ)

ตารางที่ 16 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.929	.310	1.067
ภายในกลุ่ม	363	105.405	.290	
รวม	366	106.335		

จากตารางที่ 16 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ตัวแปร พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	Y	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄
พฤติกรรมความซื่อสัตย์ Y	1				
พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา X ₁	.331**	1			
การควบคุมตนเอง X ₂	.414**	.509**	1		
การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน X ₃	.251**	.329**	.611**	1	
การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ X ₄	.561**	.477**	.548**	.509**	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 17 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา (X_1) การควบคุมตนเอง (X_2) การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน (X_3) การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ (X_4) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .331, .414, .251$ และ $.561$ ตามลำดับ) โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์กับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ($r = .561$) และความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด ($r = .251$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา (X_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการควบคุมตนเอง (X_2) การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน (X_3) การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .509, .329$ และ $.477$ ตามลำดับ) โดยความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดากับการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ($r = .509$) และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดากับการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด ($r = .329$)

การควบคุมตนเอง (X_2) มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน (X_3) และการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .611$ และ $.548$ ตามลำดับ) โดยความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ($r = .611$)

การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน (X_3) มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ (X_4) มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .509$)

ผลการวิเคราะห์ตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิตามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม

ลำดับที่ของตัวแปรที่เข้าสมการ	R	R ²	Adj R ²	R ² Change	B	Beta	t
การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ (X ₄)	.561	.315	.313	.315	.604	.514	9.759***
การควบคุมตนเอง (X ₂)	.575	.331	.327	.016	.249	.220	3.837***
การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน (X ₃)	.586	.343	.338	.012	-.141	-.145	-2.597**
Constant = .860 S.E. = .438 F _{overall} = 63.270***							

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 18 พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้แก่ การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเอง และการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน โดยการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 31.5

การควบคุมตนเอง เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.6 โดยการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์และการควบคุมตนเอง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 33.1

การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2 โดยการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเองและการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 34.3 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ การทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R²) เท่ากับ .313, .327 และ .338 ตามลำดับ มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Standard Error of the Estimate) เท่ากับ .438

สมการที่รับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถเขียนเป็นสมการวิเคราะห์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ และคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = .860 + .604 (X_4) + .249 (X_2) - .141 (X_3)$$

ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .514 (X_4) + .220 (X_2) - .145 (X_3)$$

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นนักเรียนชายจำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 ส่วนมากกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมคะแนนเฉลี่ย สะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 สถานภาพสมรสของบิดา มารดา ส่วนมากบิดา มารดา อาศัยอยู่ด้วยกัน จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0 ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาส่วนมาก มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ส่วนระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาส่วนมาก มีระดับการศึกษาสูงสุดในชั้นประถมศึกษา จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ ส่วนมากมีค่าใช้จ่ายพอใช้ จำนวน 347 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6

2. ผลการวิเคราะห์ระดับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดา มารดา ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา และค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ พบว่า

3.1 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิง ($\bar{x} = 4.1357$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{x} = 3.8897$)

3.2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.1337$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$) ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

3.3 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไปมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา ($\bar{x} = 4.1644$ และ 3.7935 ตามลำดับ)

3.4 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่สถานภาพสมรสของบิดา มารดาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

3.5 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาระดับประถมศึกษา ($\bar{x} = 3.8891$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์น้อยกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่

มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาระดับอาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา และระดับมัธยมศึกษา ($\bar{x} = 4.0938$ และ 4.0607 ตามลำดับ) ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

3.6 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

3.7 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

4. ผลการวิเคราะห์หัตถ์แปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเอง และการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน เป็นตัวทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 34.3 สมการที่ได้รับการวิเคราะห์หัตถ์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 โดยนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{x} = 4.1357$ และ $\bar{x} = 3.8897$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ในช่วงวัยรุ่นเพศหญิงจะมีพัฒนาการในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย ซึ่งอาจเนื่องมาจากเพศหญิงมีความเข้าใจในกฎเกณฑ์ทางสังคม และมีพัฒนาการเร็วกว่าเพศชาย ดังที่โฮลสไตน์ (Holstein 1976 อ้างถึงในดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก 2520 : 183-184) ได้ทำการวิจัยแบบช่วงยาว 3 ปี โดยศึกษาเด็กชายหญิง และบิดามารดา พบว่า เด็กหญิงส่วนใหญ่เมื่ออายุ 13 ปีนั้นมีจริยธรรมอยู่ในชั้นที่ 3 ส่วนเด็กชายอยู่ในชั้นที่ 2 และสอดคล้องกับการค้นคว้าของโคลเบอร์ก ที่ศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม พบว่า เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าเด็กชาย และสอดคล้องกับการศึกษาของพระพรหมเมธีร์ สิ้นปรุ (2548 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนเพศหญิงมีความรู้ ทักษะคิด เหตุผล และพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงสุด ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.1337$) รองลงมาได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{x} = 3.9966$) และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{x} = 3.8844$) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะอยู่ในช่วงเริ่มเข้าร่วมในสังคมใหม่ ๆ เป็นวัยที่เริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนใหม่ ๆ เจอกับกลุ่มเพื่อนใหม่ มีการปรับตัวเข้าหาเพื่อน ต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน มีการรักษากฎเกณฑ์ หรือค่านิยมในสังคม อีกทั้งนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งยังต้องการคำแนะนำ คำสั่งสอน และการตักเตือนจากพ่อแม่ หรือครูมากกว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนด้วยกัน เริ่มกล้าแสดงพฤติกรรมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่ม เมื่อมีปัญหา หรือต้องการคำปรึกษานักเรียนจะเลือกที่จะพูดคุยกับเพื่อนของตนมากกว่าพ่อแม่ กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลสำหรับวัยรุ่นช่วงนี้มาก สอดคล้องกับการศึกษาของสนิพลี (Snively 1986 อ้างถึงในรัตติ เปี้ยแก้ว 2545: 45) พบว่า เด็กส่วนมากจะได้ประสบการณ์ การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ จากสภาพการเรียนการสอนที่มาจากการแสดงความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม และความรู้สึกของกลุ่มเพื่อนร่วมชั้น และเพื่อนร่วมกลุ่ม สอดคล้องงานวิจัยของ รสिता กุดแถลง (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนองค์กรักษ์ จังหวัดนครนายก พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 โดยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.00 ขึ้นไป ($\bar{x} = 4.1644$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา ($\bar{x} = 3.7935$) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะสามารถควบคุมอารมณ์ ความต้องการ มีการคิดไตร่ตรองในการกระทำของตนเอง ดังนั้นนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมมากกว่าเด็กที่มีสติปัญญาดำ สอดคล้องกับเนาวนิตย์ มุขสมบัติ (2545 : 179) ที่กล่าวว่า พัฒนาการทางสติปัญญา และอารมณ์เป็นรากฐานในการพัฒนาการทางจริยธรรม จริยธรรมจะเจริญขึ้นตามความเจริญของความสามารถในการรับรู้สติปัญญา และอารมณ์ของเด็ก และสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุศักดิ์ จินดา (2548 : 102) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัว

แปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมากที่สุดคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐมที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่สถานภาพสมรสของบิดา มารดาต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้อธิบายได้ว่าการที่บิดา มารดา และคนในครอบครัวอยู่ใกล้ชิดกัน หรือแยกกันอยู่นั้นไม่มีความสัมพันธ์กันกับการแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนต้องเวลาส่วนใหญ่อยู่ในสถานศึกษา ก็จะได้รับ การอบรมสั่งสอนจากครู และกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางความรู้ ทักษะ และ จริยธรรมของนักเรียน ดังที่งามตา วานิชทานนท์ (2532 : 12) กล่าวว่า การคบเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน จะเอื้อประโยชน์ต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กหลายด้านด้วยกัน เช่น การยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ด้านสติปัญญาความสามารถต่าง ๆ เป็นต้น แต่สิ่งเหล่านี้อาจนำไปสู่ทางเสื่อมเสียได้เช่นกัน หากคบอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับชั้น พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูงที่สุด ($\bar{x} = 4.0041$) รองลงมาได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่บิดา และ/หรือมารดาถึงแก่กรรม ($\bar{x} = 3.9810$) และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่บิดา มารดาแยกกันอยู่หรือหย่าร้าง ($\bar{x} = 3.9693$) ตามลำดับ

1.5 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐมที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา ต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยการศึกษาสูงสุดของบิดานักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ระดับประถมศึกษา ($\bar{x} = 3.8891$) มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาระดับอาชีวศึกษา หรืออนุปริญญา และระดับมัธยมศึกษา ($\bar{x} = 4.0938$ และ 4.0607 ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากบิดามีความเข้มงวดในการอบรมสั่งสอนลูกมากกว่ามารดา อีกทั้งบิดามีลักษณะเผด็จการ และเป็นใหญ่ในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ภายในบ้านมากกว่าแม่ ซึ่งสอดคล้องกับไรท์ (Wright 1975 : 24-30 อ้างถึงในดาวานา กิตติสาร 2546 : 74) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์จะถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก แต่สถาบันทางสังคมที่มีส่วนหล่อหลอมลักษณะความซื่อสัตย์ของบุคคลจะประกอบไปด้วย ครอบครัว อันได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ การศึกษาของบิดา มารดาก็มีส่วนในการปลูกฝังความซื่อสัตย์ของบุคคลได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับสลิลลา แสงมณี (2539 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อระดับพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดชลบุรี และโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา พบว่า การศึกษาของบิดาสามารถพยากรณ์พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนด้านความซื่อสัตย์ได้ดีที่สุด โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ .597

1.6 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐมที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา ต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา ต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่าง ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 ทั้งนี้อธิบายได้ว่า เนื่องจากลักษณะนิสัยในวัยผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่ในช่วงของมารดาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จะมีความประนีประนอม โอนอ่อนผ่อนตามลูกมากกว่าบิดาที่มีการตัดสินใจที่เด็ดขาดมากกว่า อีกทั้งสภาพในสังคมไทยภาระหน้าที่ในการดูแลบุตรส่วนใหญ่เป็นของมารดาซึ่งมีความใกล้ชิดกับบุตรมากกว่าบิดา หน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรจึงเป็นของมารดา สอดคล้องกับงานวิจัยของวินิตา ก้องธรนินทร์ (2545 : 75) ที่ทำการศึกษาศักยภาพที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่มีแม่เป็นผู้สั่งสอนใกล้ชิดจะมีระดับพฤติกรรมความซื่อสัตย์สูง และงานวิจัยของงามตา วรินทร์านนท์ (2536 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า มารดาจะเป็นผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรตามแนวทางพุทธมากกว่าบิดา ซึ่งจะส่งผลให้บุตรมีความเชื่อ และมีพฤติกรรมทางศาสนาตามไปด้วย

1.7 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐมที่มีค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไม่แตกต่าง ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้มาจากครอบครัวนั้นในที่นี่ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นถึงสภาพทางฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักเรียน หากครอบครัวได้ให้ค่าใช้จ่ายที่เพียงพอแก่นักเรียน ก็จะไม่เกิดการอยากได้ในสิ่งของของผู้อื่นหรือของที่เกินความจำเป็น โดยเคย์ (Key อ้างถึงในเนาวนิตย์ มุขสมบัติ 2545 : 26) ที่ให้ความสำคัญของครอบครัวในการปลูกฝังจริยธรรมเบื้องต้นให้แก่เยาวชน นั่นคือ การเกิดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในการกระทำของตนเอง การรู้สึกผิดเมื่อกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แยกแยะแตกต่างจากสังคม อีกทั้งยังกล่าวว่า บุคคลที่มีฐานะทางสังคมต่ำ และฐานะปานกลางนั้นจะมีค่านิยมที่ต่างกัน มีความเชื่อว่าสิ่งใดดีควรทำ สิ่งใดชั่วไม่ควรทำนั้นต่างไปมาก เช่น การเก็บของที่ตกได้แล้วนำไปคืนเจ้าของนั้น เป็นความดีและควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลฐานะปานกลางและสูง แต่เป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำในสังคมของคนฐานะต่ำ ฉะนั้นความรู้ และความเชื่อของบุคคลจึงแตกต่างไปตามฐานะทางสังคมของบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของอนิมา ชันพันธ์ (2548 : 85) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จังหวัดนนทบุรี พบว่า รายจ่ายของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์

1.8 พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการพบว่า การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเอง การได้รับส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 34.3 จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

1) การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 31.5 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า การเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .561$) จากผลการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ถึงความสำคัญของความซื่อสัตย์ ในลักษณะของการเห็นคุณค่าโดยการได้รับการยกย่อง ชมเชย การกระทำพฤติกรรมที่ซื่อสัตย์ ซึ่งการยกย่องชมเชย และรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อทำพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้น จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเห็นถึงผลที่เกิดจากการกระทำในสิ่งที่ดีจะมีแต่คนชื่นชม ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนมีความรู้สึกรออยากที่จะกระทำในสิ่งนั้นอยู่เสมอ เช่น พ่อแม่ชมเชยลูกเสมอ หรือมีการให้รางวัล พ่อแม่กล่าวชมเชย เมื่อเก็บกระป๋องพลาสติกได้ และนำไปคืนเจ้าของ นักเรียนก็จะรู้สึกภาคภูมิใจ และอยากที่จะทำสิ่งนั้นต่อไปเมื่อมีโอกาส เป็นต้น และการละอายต่อพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ เห็นถึงโทษในการมีพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ อาทิเช่น ความไม่ซื่อสัตย์นำมาซึ่ง ความไม่น่าเชื่อถือ ไม่น่าไว้วางใจจากคนรอบข้าง เป็นต้น สอดคล้องกับดวงเดือน พันธุมนาวิน (2539 : 2-4) ได้อธิบายว่า ทักษะคุณค่าที่เกี่ยวของของคนดี และคนเก่งคือ ความเห็นความสำคัญของความดีงาม เห็นโทษของความชั่วร้ายต่าง ๆ มีความเชื่อว่าผลที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำของตนเอง สถาบันครอบครัวจะมีพ่อแม่ หรือญาติ จะพยายามสอนให้ลูกเรียนรู้ ลูกก็จะจดจำ และพิจารณาสิ่งที่พ่อแม่ได้สอน เช่น สอนให้เป็นคนเมตตา ซื่อสัตย์ ไม่พูดโกหก ไม่เห็นแก่ตัว ครอบครัวที่มีความเมตตา ลูกๆ มักจะรับรู้ และสัมผัสการกระทำได้ จนเห็นถึงคุณค่าในการทำความดี การที่นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของความซื่อสัตย์ ความรู้สึกผิดชอบ เห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ ย่อมจะมีโอกาสที่จะประพฤติตนเป็นบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ได้

2) การควบคุมตนเอง เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.6 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .414$) สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีการควบคุมตนเองมาก สามารถทำให้เกิดการแสดงออก ถึงการกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีการยับยั้งชั่งใจในการกระทำที่ไม่ถูกต้อง และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำให้เกิดปัญหา ทั้งนี้เนื่องจากการควบคุมตนเองเป็นปัจจัยภายในของนักเรียน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียน โดยผู้ที่เชื่อในอำนาจภายในของตนเองจะมีความสามารถในการตัดสินใจด้วยเหตุผลไปสู่ความซื่อสัตย์มากกว่าผู้ที่เชื่อในอำนาจภายนอกของตนเอง เนื่องจากเป็น

ความเชื่อหรือการรับรู้เหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำหรือความสามารถของตนเอง ดังนั้นการที่บุคคลกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายโดยตนเองจึงมีแนวโน้มที่จะกำหนดได้ตรงตามความสามารถของตน และทำให้บุคคลคาดหวังต่อโอกาสที่กระทำพฤติกรรมนั้นได้ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ อันมีผลทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรม และพยายามทำให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น และเมื่อผู้กำหนดเป้าหมายโดยตนเองกระทำได้ผลตามเป้าหมาย ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจในตนเอง (Bandura 1977: 161 อ้างถึงใน ประทีป ภูมิภักทราคม 2540 : 334) ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของวินิตตา ก้องธนิษฐ์ (2545 : 71) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า การควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

3) การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2 ซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้าม เนื่องจากโรงเรียนมีการส่งเสริมความซื่อสัตย์โดยการสอดแทรกในเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรม และการเป็นแบบอย่างของครู ซึ่งเป็นการส่งเสริมความซื่อสัตย์ในทางอ้อมโดยการส่งเสริมของครูจะเน้นการให้ความรู้ เนื้อหาของรายวิชาที่สอน และกิจกรรมมากกว่าการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติตาม ดังนั้นจากการศึกษา พบว่า การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน ในข้อคำถามครูให้นักเรียนจัดบอร์ดชมเชยผู้ที่เก็บของได้แล้วส่งคืนเจ้าของ ($\bar{x} = 3.56$) และโรงเรียนจัดบอร์ดประวัติบุคคลซื่อสัตย์ เพื่อให้ความรู้แก่นักเรียน ($\bar{x} = 3.76$) มีค่าระดับอยู่ในระดับน้อยกว่าลักษณะอื่น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การที่โรงเรียนทำการจัดสภาพแวดล้อมให้แก่แก่นักเรียนนั้น นักเรียนไม่ได้รับประโยชน์หรือไม่ได้รับการส่งเสริมในด้านความซื่อสัตย์ อีกทั้งการจัดกิจกรรมให้แก่แก่นักเรียนไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมทำกิจกรรมของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนต้องทำตามคำสั่งครู หรือมีคะแนนพิเศษในการชักจูงให้เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา (2550 : 126) ที่พบว่า โรงเรียนที่มีจำนวนโครงการคุณธรรมจริยธรรมมากทำให้ระดับจริยธรรมของนักเรียนลดน้อยลง เนื่องจากว่า นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ทำให้ขาดแรงจูงใจในเรื่องของการพัฒนาจริยธรรม

4) พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดา เป็นตัวแปรที่ไม่ถูกคัดเลือกเข้าสมการการทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดาและพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .331$) ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดาจะไม่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เนื่องจากนักเรียนสามารถรับรู้การกระทำพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดา มารดา จากได้เห็น ได้ยินและตามความเข้าใจ แต่เด็กไม่ได้นำไปพฤติกรรมของบิดา มารดาไปปฏิบัติตาม เนื่องจากนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เป็นช่วงวัยที่เริ่มสนใจในการใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่า

พ่อแม่ กลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อเด็กในวัยนี้มากกว่าพ่อแม่ เด็กจะพยายามสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง เด็กในวัยนี้จะเลือกเอาลักษณะบางอย่างของผู้อื่นมาใช้เป็นลักษณะของตนเอง โดยต้นแบบมักจะได้แก่ พ่อแม่ญาติพี่น้อง แต่การเลียนแบบนั้นมิได้จำกัดเฉพาะพฤติกรรมที่ดี ดังนั้นพ่อแม่ควรที่จะอธิบายในพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตนเองได้ทำให้ลูกได้เข้าใจ แต่ในการอธิบายนั้นพ่อแม่ควรที่จะอธิบายและตีความตามความเป็นจริง

เอกสารอ้างอิง

- กฤตรินทร์ นิมทองคำ. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร” ปรินญาณินพนธ์ ปรินญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือพัฒนาวุฒิภาวะทางอารมณ์ ศีลธรรมและจริยธรรมระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545
- งามตา วรินทร์านนท์. รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของบิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร รายงานการวิจัยฉบับที่ 50. กรุงเทพฯ : สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. ต้นไม้อัจฉริยะ : การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2539
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจณปัจจนิก. จริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520
- ธนาวิดี ท่าใหญ่. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการตามแนวอริยสัจและวิธีสอนตามคู่มือครู” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2544
- เนาวนิตย์ มุขสมบัติ. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนนทบุรี” วิทยานิพนธ์จิตเวชศาสตร์ สาขาวิชาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545
- บุญยฤทธิ์ มิตรวงศ์. “การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546
- ประเทือง ภูมิภักธาคม. การปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์ 2540.

- ปรีชา ริโยธา. “การพัฒนางานส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้โครงการพัฒนาจิตในโรงเรียนบ้านแฝกโนนสำราญ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเขียงยืน จังหวัดมหาสารคาม” วิทยานิพนธ์ กศ.ม. บริหารการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546
- พนม พงษ์ไพบูลย์. การศึกษาปัจจัยที่ 5 ของชีวิต. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540
- พรรณี ชูทัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ วรุณการพิมพ์, 2522.
- พระพรหมเมธีร์ สีนปรุ. “การศึกษาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2548
- ราชบัณฑิตสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546
- รัตใจ เปี้ยแก้ว. “ปัจจัยทางครอบครัวที่มีผลต่อความสามารถทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนต้น” ปริญญามหาบัณฑิตคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- รสิตา กุดแถลง. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนองครักษ์ จังหวัดนครนายก” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2550.
- วินิตตา ก้องธรนินทร์. “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2545
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. จิตวิทยาสังคม: ทัศนคติและการปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545
- สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์. แนะปลูกฝังเด็กให้ซื่อสัตย์ต้องเริ่มที่ปฐมวัย (ออนไลน์) เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2553 เข้าถึงได้จาก www.teenpath.net
- สุดใจ ชันทองคำ. “การพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สุมาลี ภูผาลา. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2547
- สลิลลา แสงมณี. “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อระดับพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดชลบุรี และโรงเรียนสังกัดเมืองพัทยา” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย เชียงใหม่, 2539
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9. รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 พ.ศ. 2553. นครปฐม, 2553.

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ. สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนครปฐม จัดประกวดโครงการส่งเสริมคุณธรรม
จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต “ซื่อสะอาด” (ออนไลน์) เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม
2553 เข้าถึงได้จาก [http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=](http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=2553)
2553 เข้าถึงได้จาก [http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=](http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=2553)
อโนมา ชันพันธ์. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรีบุญ
ยานนท์ จังหวัดนนทบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2548.

อนุศักดิ์ จินดา. “ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดสระบุรี”. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.